

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

מאי לאו תערובת מעמים. לפי מה שפי' בקונטרס דלוי לא שרי אלא דיעבד קשיא מה פריך דהכא לכתחלה קמני אכל דיעבד הוה שרי כלוי: **נימא** תהוי תיובתא דרב. תימה מאי קושיא הא דאסר משום תערובת מעמים דליכא תערובת טעמים: **אסרה** רבא מפרזיקיא בוי. מכאן פוסק ר"ת כרז ורצא נמיא דשרי צנת מיהא (ע"ו דף סו:). מנלי סבד כותמיה ושס מפורש ובתנורים [גדולים] שלנו נראה דמותר לאפות לחם עם אותו פשטיד"ל הואיל ומכוסות היטב הוי כעין שמי קדרות ואפי' פלדוני"ש שיש להחזיק אין נראה לרבי שיהא אסור שיש אורי מרובה צמור וההבדל מתפשט:

ה"ג קא משמע אן כיון דלא דחיא שבת לא דחיא שומאח. ולא גרס כיון דאית לה תשלומין שאין טעם תלוי בכך דלעיל צפרק אלו דברים (דף ע:). ילפינן דלא דחיא שבת ומתגומס וגו'. ועוד פסק נמי אית ליה תשלומין כשי דחי טומאה ועוד חגיגת ט"ו איכא למ"ד (ט) צפריקין דלית לה תשלומין בטומאת צעלים שאס נטמאו צעלים דיום ט"ו ולא חזו ביום קביעת חובתיה כה"ג לית לה תשלומין: שיערי

בשר שחוטתו שמן שצלאו עם בשר נבילה כחוש אסור מאי טעמא מפטמי מהרדי ולוי אמר אפילו בשר שחוטתו כחוש שצלאו עם בשר נבילה הוא וריחא לא מילתא היא עביר לוי עובדא בוי ריש גלותא בגדי ודבר אחר מיתבי (ב) אין צולין שני פסחים כאחד מפני התערובת מאי לאו תערובת טעמים וקשיא ללוי לא מפני תערובת גופין הכי נמי מסתברא מדרקתני סיפא אפילו גדי וטלה אי אמרת בשלמא מפני גופין היינו דקתני אפי' גדי וטלה אלא אי אמרת מפני תערובת טעמים מה לי גדי וגדי אלא מאי על כרחיך מפני תערובת גופין הוא דאסור אבל תערובת טעמים שרי לימא תיהוי תיובתיה דרב אמר רבי ירמיה הכא במאי עסקינן כגון שצלאו בשתי קדירות בשתי קדירות סלקא דעתך אלא אימא כעין שתי קדירות והכי קאמר אין צולין שני פסחים כאחד מפני תערובת מאי תערובת

בשר שחוטתו שמן שצלאו עם בשר נבילה כחוש אסור מאי טעמא מפטמי מהרדי ולוי אמר אפילו בשר שחוטתו כחוש שצלאו עם בשר נבילה הוא וריחא לא מילתא היא עביר לוי עובדא בוי ריש גלותא בגדי ודבר אחר מיתבי (ב) אין צולין שני פסחים כאחד מפני התערובת מאי לאו תערובת טעמים וקשיא ללוי לא מפני תערובת גופין הכי נמי מסתברא מדרקתני סיפא אפילו גדי וטלה אי אמרת בשלמא מפני גופין היינו דקתני אפי' גדי וטלה אלא אי אמרת מפני תערובת טעמים מה לי גדי וגדי אלא מאי על כרחיך מפני תערובת גופין הוא דאסור אבל תערובת טעמים שרי לימא תיהוי תיובתיה דרב אמר רבי ירמיה הכא במאי עסקינן כגון שצלאו בשתי קדירות בשתי קדירות סלקא דעתך אלא אימא כעין שתי קדירות והכי קאמר אין צולין שני פסחים כאחד מפני תערובת מאי תערובת

בשר שחוטתו שמן שצלאו עם בשר נבילה כחוש אסור מאי טעמא מפטמי מהרדי ולוי אמר אפילו בשר שחוטתו כחוש שצלאו עם בשר נבילה הוא וריחא לא מילתא היא עביר לוי עובדא בוי ריש גלותא בגדי ודבר אחר מיתבי (ב) אין צולין שני פסחים כאחד מפני התערובת מאי לאו תערובת טעמים וקשיא ללוי לא מפני תערובת גופין הכי נמי מסתברא מדרקתני סיפא אפילו גדי וטלה אי אמרת בשלמא מפני גופין היינו דקתני אפי' גדי וטלה אלא אי אמרת מפני תערובת טעמים מה לי גדי וגדי אלא מאי על כרחיך מפני תערובת גופין הוא דאסור אבל תערובת טעמים שרי לימא תיהוי תיובתיה דרב אמר רבי ירמיה הכא במאי עסקינן כגון שצלאו בשתי קדירות בשתי קדירות סלקא דעתך אלא אימא כעין שתי קדירות והכי קאמר אין צולין שני פסחים כאחד מפני תערובת מאי תערובת

מוסף רש"י

ר"מ אוסר. לפי שאכנה את ריח יין (ע"ו סו:). שלא בא מתחילתו אלא לאכילה. לא נאמרה הכנה עיקר פסק אלא לאכילה, ופי שרייה כחמץ לאחרי בטומאה גרוב ציבור, כדכתיב איש איש כי יהיה טמא וגו', איש ציבור נאמן, אדעמיה ואין ציבור נאמן, אדעמיה למילתיה שרייה (לעיל סו:).

מוסף תוספות

א. דבתרא הוא. מוס' שאנן.

רבינו הגנאל (המשך)

בפת צוננת וחבית פתוחה, והכא גבי בשר שחוטתו שצלה עם בשר נבילה כפת חמה וחבית פתוחה הוא דלדברי הכל אסור. וקיימא לן כרב ואפי' דלוי מיתוקמא כתנאי, ולוי כר' יהודה, הא אתמר עלה דחבית פתוחה ופת חמה דברי הכל אסורה, ומסתבר טעמא דרב, ולא עוד אלא הא תני רב כהנא פת שאפאה בתור עם בשר צלי אסור לאכלה בכוחת כרב, וחוב ההיא ביעתא שצולית עם בשר ואסרה רבא מפרזיקא לאכלה בכוחת שיש בו נסויבי חלבא. מר בר רב אשי אסר לאוכלה אפילו במלח מישום דסבר דג ובשר להחבשל יחידו ולהאכל קשר לריחא ולדבר אחר. פי' דבר אחר נגע צרעת. הני כלהו כרב הלכך כרב. עבדינן וריינו מי שאמר קיימא לן כלוי ואנן לא סבירא לן בותיה אלא הלכתא כרב.

מתנאי' המשנה דברים באין בטומאה ואין נאכלין בטומאה, העומר ושתי הלחם והלחם הפנים וחבית שלמי צבור ושעירי ראשי חזשים. הפסח שאב בטומאה נאכל בטומאה שלא בא בטומאה מתחלתו אלא לאכילה, ואמרין חמשה כלומר מנין חמשה ולא יחר מה בא למעט. בא למעט חגיגת חמשה עשר, דכיון דאית לה תשלומין דתנן מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג חוגג והולך כל הרגל וכר' אע"פ

תערובת טעמים ואפי' כעין שתי קדירות דליכא תערובת טעמים אסור משום תערובת גופין ואפילו גדי וטלה אמר רב מרי כתנאי אהרודה פת חמה ונתנה ע"פ חבית יין של תרומה ר"מ אוסר ורבי יהודה מתיר ורבי יוסי מתיר בשל חיטין ואוסר בשל שעורים מפני שהשעורים שואבות מאי לאו תנאי היא דמר סבר ריחא לאו מילתא היא ומר סבר ריחא מילתא היא ללוי ודאי תנאי היא לרב נימא תנאי היא אמר לך רב דכולי עלמא ריחא מילתא היא לאו איתמר עלה דההיא אמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש יבפת חמה וחבית פתוחה דברי הכל אסור בפת צוננת וחבית מגופה דברי הכל מותר לא נחלקו אלא בפת חמה וחבית חתומה פת צוננת וחבית פתוחה והא נמי כפת חמה וחבית פתוחה דמיא תני רב כהנא בריה דרב חיינא סבא יפת שאפאה עם צלי בתנור אסור לאכלה בכוחתא ההיא ביניתא דאיטווא בהדי בישרא אסרה רבא מפרזיקא. למיכליה בכוחתא מר בר רב אשי אמר אפי' במילתא נמי אסורה משום דקשיא לריחא ולדבר אחר: **מתנאי'** חמשה דברים. באין בטומאה ואינן נאכלין בטומאה העומר ושתי הלחם ולחם הפנים וחבית שלמי צבור ושעירי ראשי חזשים שבא בטומאה נאכל בטומאה שלא בא מתחילתו אלא לאכילה: **גמ'** חמשה למעוטי מאי למעוטי חגיגת חמשה עשר דסלקא דעתך אמינא כיון דקרבן ציבור הוא וקביעתא ליה מועד תדחי טומאה קא משמע לן כיון דאית ליה תשלומין כל שבעה לא דחיא שבת ומדשבת לא דחיא לא דחיא טומאה וניתני נמי שעירי הרגלים הא תנא ליה זבחי שלמי צבור אי הכי שעירי ראשי חזשים נמי לא ניתני דהא תנא זבחי שלמי צבור אמרי

יחזק נאמר לי דלא חייש לה: **ציניסא**. דג: דאיטווי כהדי ציניסא. צמור אחד: אסרה רבא מפרזיקא למיכלה כפותא. שיש צו חלב משום דקסבר ריחא מילתא היא: **לדבר אחר**. זרעם: **מתנאי'** חמשה דברים שאין נאכלין בטומאה. ולקמיה פריך ליתני נמי שעירי הרגלים: **זבחי שלמי צבור**. כבשי עזרת שאין שלמים אחרים לציבור: **הפסח שאב בטומאה**. כגון רוב ציבור טמאין: **שמחילתו לא בא אלא לאכילה**. כשננטוה עיקר פסח לאכילה ננטוה דכתיב [שמות יב] לפי אכלו וכי שרייה כחמץ למיני בטומאה (ט) מאיש נדחה ואין צבור נדחין אדעתא למיכליה שרייה (ט) **גמ'** חמשה למעוטי מאי. **חמשה למעוטי מאי**. מניינא למה לי ליתני קרבנות ציבור באין בטומאה ואין נאכלין בטומאה: **חגיגת חמשה עשר**. והוא הדין לעזרת וסוכות אלא חדא מינייהו נקט: **כיון דקרבן ציבור הוא**. אף על גב דכל יחיד ויחיד מניחייז קרי ליה קרבן ציבור משום דלחמיא ציניסויא בלחסיפת חזרים כרגל במסכת יומא צפרק הוציאו לו (דף נב:). **תשלומין כל שבעה**. כדנפקא לן צפרק קמא דמסכת חגיגה (דף ע:). מוחגותם אותו חג לה' שבעת ימים: **הא תני ליה זבחי שלמי צבור**. שהן מיני דמים ואשמעינן דאין נאכלין בטומאה והוא הדין לשאר מיני דמים: **הא**

אמר רב בשר שחוטתו שכן שצלאו עם בשר נבלה כחוש אסור, דאזיל ריח השחוטתו למטה ולבילה וחזור ריח נבלה ומפטם לשחוטתו ולוי מתירו אפילו נבלה שמינה עם שחוטתו כחוש, סבר ריחא לא כלום הוא ועבר עובדא והתיר גדי שצלאו עם חזיר, ואותבינן עליה מיהא אין צולין שני פסחים כאחד ואפילו גדי וטלה מפני התערובת. ומסתברא דמשום תערובת גופין גורה גדי וטלה אטו טלה וטלה. שאם נטעברו חישקין שפא טהול כבורה זו פסח שאינו שלה תמצא אוכלין פסח שאינו שלהם, וקשיא לרב דאמר ריחא מילתא היא והריח כעיקר, אפי' דלא מיתלפי כיון שריחא כעיקר נמצא עיקר פסח של חבורה זו בפסח של חבורה זו ואסור. ומקיים לה רב הכי, אין צולין שני פסחים כאחד מפני תערובת טעמים, [נ"א: מפני התערובת, ומפני תערובת הטעמים] ואפי' כעין שתי קדירות, כגון שהיה דבר מפיסק הריח שביניהם ואין שם תערובת טעמים אסור, משום תערובת גופין ואפילו גדי וטלה דלא מיתלפי גורה גדי וגדי או טלה וטלה. אמר רב מרי כתנאי הרודה פת חמה ונתנה על פי חבית יין של תרומה ר' מאיר אוסר ור' יהודה מתיר. ור' יוסי מתיר בפת של חטים ואוסר בפת של שעורים מפני שהשעורים שואבות, ללוי ודאי תנאי היא דהא ר' מאיר אוסר בפירוש, וא"ת הנה ר' יהודה מתיר דלא כרב והנה גם לרב תנאי היא. אמר לך רב הא אתמר עלה בפת חמה וחבית פתוחה דברי הכל ואפילו ר' יהודה אוסר צוננת ומילתא היא. בפת חמה וחבית מגופה דברי

בד א מיי פטו"ו מהל' מ"א הלכה ג' כגם לאין (קל) קמא טוש"ע יו"ד סימן קס סעיף א ורב אלפס חולין פ"ו דף קל"א. ושם כל הסוגיא דהכא וכ"ה גד"ש"ס פרק במדא דע"ו סימן ט:].
בה ב מיי פ"ח מהל' ק"פ הלכה יד:
בג ג ד מיי פטו"ו מהל' תרומות הלכה יג טוש"ע יו"ד סימן קס סעיף ד:
כז ה מיי פ"ט מהלכות מ"א הלכה כג כגם לאין קמא טור שו"ע יו"ד סימן א סעיף ג:
כז ו טוש"ע יו"ד סי קטו סעיף ב:
כח ז מיי פ"ד מהלכות פ"ח מקדש הל' א:
כט ח מיי פ"ו מהלכות ק"פ הלכה ח:
ל ט מיי פ"ח מהלכות חגיגה הלכה ח:

רבינו הגנאל

אמר רב בשר שחוטתו שכן שצלאו עם בשר נבלה כחוש אסור, דאזיל ריח השחוטתו למטה ולבילה וחזור ריח נבלה ומפטם לשחוטתו ולוי מתירו אפילו נבלה שמינה עם שחוטתו כחוש, סבר ריחא לא כלום הוא ועבר עובדא והתיר גדי שצלאו עם חזיר, ואותבינן עליה מיהא אין צולין שני פסחים כאחד ואפילו גדי וטלה מפני התערובת. ומסתברא דמשום תערובת גופין גורה גדי וטלה אטו טלה וטלה. שאם נטעברו חישקין שפא טהול כבורה זו פסח שאינו שלה תמצא אוכלין פסח שאינו שלהם, וקשיא לרב דאמר ריחא מילתא היא והריח כעיקר, אפי' דלא מיתלפי כיון שריחא כעיקר נמצא עיקר פסח של חבורה זו בפסח של חבורה זו ואסור. ומקיים לה רב הכי, אין צולין שני פסחים כאחד מפני תערובת טעמים, [נ"א: מפני התערובת, ומפני תערובת הטעמים] ואפי' כעין שתי קדירות, כגון שהיה דבר מפיסק הריח שביניהם ואין שם תערובת טעמים אסור, משום תערובת גופין ואפילו גדי וטלה דלא מיתלפי גורה גדי וגדי או טלה וטלה. אמר רב מרי כתנאי הרודה פת חמה ונתנה על פי חבית יין של תרומה ר' מאיר אוסר ור' יהודה מתיר. ור' יוסי מתיר בפת של חטים ואוסר בפת של שעורים מפני שהשעורים שואבות, ללוי ודאי תנאי היא דהא ר' מאיר אוסר בפירוש, וא"ת הנה ר' יהודה מתיר דלא כרב והנה גם לרב תנאי היא. אמר לך רב הא אתמר עלה בפת חמה וחבית פתוחה דברי הכל ואפילו ר' יהודה אוסר צוננת ומילתא היא. בפת חמה וחבית מגופה דברי

שהוא קרבן צבור וקביע ליה מועד לא דחיא טומאה. ובכלל זבחי צבור משמע אפילו שיעירי רגלים דהא זבחי צבור הן.

